

Η μυστηριώδης σούπα του Μπένζαμιν

Ήταν μια όμορφη ανοιξιάτικη μέρα, την Παρασκευή, την 5η Ιουνίου, στο Μόναχο της Γερμανίας το έτος 1784. Ένα κομψό άλογο μεταφορών σταμάτησε στη μοντέρνα οδό Schwabinger μπροστά από μια μεγαλοπρεπή έπαυλη. Μετέφερε ένα μόνο αναβάτη, προφανώς ένα σπουδαίο άτομο, αν κάποιος κρίνει από τα ρούχα που φορούσε. Ο διακεκριμένος επιβάτης ήταν 32 ετών, το όνομά του ήταν Μπένζαμιν Τόμσον (Benjamin Thompson) και πρόσφατα ανακηρύχθηκε ιππότης, Σερ Μπένζαμιν Τόμσον (Sir Benjamin Thompson) από το βασιλιά Γεώργιο τον τρίτο της Μεγάλης Βρετανίας. Μόλις πριν λίγο είχε δώσει τον όρκο του συνταγματάρχη του Βαυαρικού στρατού και απολάμβανε τη χαρά της στιγμής. Γελούσε ελαφρά καθώς έμπαινε στη βίλα του και σκεφτόταν, «Λίγα γνωρίζουν οι Βαυαροί για το τι έχει το “κατάστημα” γ’ αυτούς! Όταν θα ολοκληρώσω το σχέδιό μου για τη μεταρρύθμιση του στρατού, όλα θα αλλάξουν». Ο Εκλέκτορας της Βαυαρίας, Κάρλ Τέοντορ (Karl Theodor), δεν είχε πολύ καιρό που τον προσέλαβε ως συνταγματάρχη σε ένα από τα συντάγματα ιππικού του στρατού. Στην πραγματικότητα όμως, στο Σερ Μπένζαμιν είχε δοθεί το αξίωμα αυτό για να βρει τρόπο να λυθούν τα προβλήματα του στρατού. Η θέση ήταν χαμηλού επιπέδου και ήταν απλώς για κάλυψη. Ο Κάρλ Τέοντορ είχε συμβουλέψει τον Σερ Μπένζαμιν να αφιερώσει χρόνο για να μάθει γερμανικά και γαλλικά και να αποκτήσει εμπειριστατωμένη γνώση των τοπικών συνθηκών πριν να προσφέρει οποιαδήποτε συμβουλή.

Ο Σερ Μπένζαμιν (Sir Benjamin) πήρε το ρόλο του πολύ σοβαρά, αλλά ήταν επίσης ανελέητα φιλόδοξος. Κατά τη διάρκεια των επόμενων τεσσάρων ετών, παρατήρησε, έκανε υποθέσεις, συνέλεξε δεδομένα, έκανε μετρήσεις και διεξήγαγε πειράματα για να μπορεί να προτείνει λύσεις για την τραγική κατάσταση της βαυαρικής κοινωνίας. Ήταν μία από τις πιο συναρπαστικές περιόδους της ζωής του Σερ Μπένζαμιν, όπως διαβεβαίωσε με επιστολή του προς τον φίλο του Λόρδο George Germain, το επόμενο καλοκαίρι: «Μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι γνωρίζω ελάχιστα τι απομένει ακόμη για να ευχηθώ στον εαυτό μου. Αφού απέκτησα βαθμούς, τίτλους, παράσημα, λογοτεχνικές διακρίσεις και σε κάποιο μικρό βαθμό τη στρατιωτική φήμη, ο δρόμος είναι ανοιχτός για μένα για τα υπόλοιπα». Είχε την ελευθερία να εργαστεί, όπως νόμιζε, και επειδή κανείς δεν ήξερε την αποστολή του, ήταν απαλλαγμένος από την κριτική ή την αντιπολίτευση. Ωστόσο ο Σερ Μπένζαμιν γνώριζε ελάχιστα τόσο για τη φήμη όσο και την αντιπολίτευση που τον περιέμενε.

Η Βαυαρία βασανιζόταν από έναν πραγματικό καρκίνο της μιζέριας και της ανομίας και ο στρατός είχε γίνει ένα φυτώριο του εγκλήματος και της αταξίας. Ο κοινός στρατιώτης δεν πληρώνονταν αρκετά για να επιβιώσει και υπήρχε μεγάλη διαφθορά, κλοπή και απανθρωπιά στο στράτευμα. Ο Μπένζαμιν ήταν συγκλονισμένος, όταν ανακάλυπτε ότι οι αγρότες φοβούνταν τη στράτευση τόσο πολύ ώστε μπορούσαν να καταφύγουν στο δάσος ή ακόμα χειρότερα να κόψουν ένα δάχτυλο ή δύο με ένα τσεκούρι, ώστε να μην

εξαναγκάζονται να εκτελέσουν τα στρατιωτικά τους καθήκοντα με τον φόβο να επιλεγούν ως αξιωματικοί. Σε μια μακρά και λεπτομερή επιστολή που συνέταξε για τον Εκλέκτορα, ο Σερ Μπένζαμιν εξέφρασε την αυστηρή κριτική του για την κατάσταση και πρότεινε ένα ριζοσπαστικό και πλήρες σύστημα μεταρρύθμισης του στρατού. Ως ξένος, Βρετανός, γεννημένος στην Αμερική-, ο Σερ Μπένζαμιν θα μπορούσε να πει πράγματα που δεν θα τολμούσε να πει ένας Βαυαρός. Τέλος, την έβδομη Φεβρουαρίου, σχεδόν τέσσερα χρόνια μετά το διορισμό του ως συνταγματάρχη, ο Σερ Μπένζαμιν ολοκλήρωσε λεπτομερές σχέδιο με τη μορφή ενός μνημονίου, "Pro Memoria", και το παρουσίασε στον Εκλέκτορα.

Προς μεγάλη ευχαρίστηση του Μπένζαμιν, ο Κάρλ Τέοντορ (Karl Theodor) δεν εντυπωσιάστηκε μόνο από τις προτάσεις του, αλλά έδειξε ενδιαφέρον να τεθεί το σχέδιο σε δράση αμέσως. Εδώ, υπήρχε κάποιος, που όχι μόνο προσφέρονταν να καθαρίσει το χάος, αλλά είχε και ένα λεπτομερές σχέδιο για το πώς θα έπρεπε να γίνει. Ευτυχώς, ο Εκλέκτορας Κάρλ Τέοντορ είχε την εξουσία να δώσει στον Σερ Μπένζαμιν τη δυνατότητα να δράσει εν λευκώ. Ο Μπένζαμιν πήγε στο σπίτι του εκείνο το βράδυ συνεπαρμένος, αλλά γνωρίζοντας ελάχιστα τι να πράξει. Πώς θα γίνονταν όλα αυτά;

Λίγες μέρες αργότερα, ο Κάρλ Τέοντορ κάλεσε τον Σερ Μπένζαμιν στο δικαστήριό του. Ο Εκλέκτορας ανακοίνωσε σε όλους που είχαν συγκεντρωθεί: «Σήμερα, ανακοινώνω την απομάκρυνση του Υπουργού Πολέμου, Count

Belderbusch. Έχω εδώ το διορισμό του Σερ Μπένζαμιν Τόμσον ως Υπουργό Πολέμου. Ο Υπουργός Αστυνομίας του απονέμει το βαθμό του υποστρατήγου και τον διορίζει ως επικεφαλής του Ελεγκτικού Συνεδρίου και κρατικό Σύμβουλο, με πλήρη εξουσία να ενεργεί σε όλες αυτές τις αρμοδιότητες. Στο Δικαστήριο ξέσπασε πανδαιμόνιο. Κάποιοι τήρησαν νεκρική σιγή. Άλλοι φώναζαν, «Εδώ, εδώ», και ξέσπασαν σε χειροκροτήματα. Ο Κάρλ Τέοντορ στράφηκε προς τον Μπένζαμιν και είπε, «Σερ Μπένζαμιν, θα είχατε την καλοσύνη να αντιμετωπίσετε το δικαστήριο και να περιγράψετε την ουσία των προτάσεών σας»;

Το στόμα του Μπένζαμιν ήταν ξηρό και μιλούσε κάπως βραχνά: «Αξιότιμε κύριε, Αξιότιμοι κυρίες και κύριοι του δικαστηρίου, κατά τη διατύπωση των προτάσεών μου, πάντα είχα σαν γνώμονα αυτή τη μεγάλη και σημαντική αλήθεια ότι καμία πολιτική διευθέτηση δεν μπορεί να είναι πραγματικά καλή, αν δε συμβάλλει στο γενικό καλό της κοινωνίας. Έχω προσπαθήσει να ενώσω το συμφέρον του στρατιώτη με το συμφέρον της κοινωνίας των πολιτών και να καταστήσω τη στρατιωτική δύναμη, ακόμη και σε περιόδους ειρήνης, υποταγμένη στο κοινό καλό. Εν ολίγοις, το σχέδιό μου έχει ως στόχο να κάνει τους στρατιώτες πολίτες και τους πολίτες στρατιώτες. Ο στρατός θα πρέπει να γίνει ο στρατός των πολιτών, να είναι καλοπληρωμένος, να ντύνεται καλά, να στεγάζεται, να μορφώνεται, να έχει απασχόληση και να διασκεδάζει - περισσότερο από όσο κανένας στρατός δεν έχει δει ποτέ. "" Εδώ, εδώ ! " Φώναξε ο Karl Theodor, μόλις και μετά βίας συγκρατώντας τον ενθουσιασμό του. Όλο το δικαστήριο χειροκρότησε, αλλά μόνο ευγενικά. Ο ενθουσιασμός του Karl Theodor ήταν φανερός, όμως δεν τον συμερίζονταν κανένας άλλος. Ειδικά ένα άτομο, είχε γίνει κατακόκκινο και έτρεμε καθώς ο ίδιος μιλούσε - ήταν ο Count Belderbusch : « Αξιότιμε κύριε, με σεβασμό διατυπώνω τη διαφωνία μου με τις νέες προτάσεις. Θα μετατρέψουν τους στρατιώτες σε κηπουρούς και μικροπωλητές και αφήστε τα λόγια για αυτοσεβασμό και στρατιωτικές προετοιμασίας. Θα είναι μια καταστροφή ! " Όλο το δικαστήριο σιώπησε. Κανείς δεν είχε τολμήσει ποτέ να προκαλέσει τον Εκλέκτορα όπως αυτός, πριν από λίγο. Ωστόσο αυτό δεν είχε καμιά συνέπεια, καθώς η απόφαση του Εκλέκτορα ήταν οριστική.

Η πρώτη δράση του νεοδιορισμένου Υπουργού του Πολέμου ήταν να εκδώσει ένα διάταγμα που απαγόρευε την κερδοσκοπία μεταξύ των αξιωματικών του στρατού. Πέτυχε την επιθυμητή απάντηση - μια μαζική παραίτηση σε όλα τα επίπεδα. Αφού οι παραιτήσεις πήραν το δρόμο τους, ο Σερ Μπένζαμιν προήγαγε όλους τους αξιωματικούς που δεν παραιτήθηκαν. Τώρα, η νέα κατάσταση στο στράτευμα ήταν όλοι οι αξιωματικοί να είναι ευχαριστημένοι. Αυτό ήταν μια μεγάλη αλλαγή ! Στη συνέχεια, ο Σερ Μπένζαμιν δημιούργησε μόνιμα στρατόπεδα για τα διάφορα συντάγματα, έτσι ώστε να εξαλειφθεί η περιφεύουσα κλεισιά και οι δραστηριότητές τους να γίνουν πιο παραγωγικές. Επεδίωξε επίσης να απαλλαγεί η ύπαιθρος από τους αλήτες, τους ζητιάνους και τους λαθρέμπορους. Σε λιγότερο από τριάμισι χρόνια, τα στρατεύματα συνέλαβαν περίπου 10.000 άτομα. Το ενδιαφέρον του Σερ Μπένζαμιν δεν ήταν μόνο η ασφάλεια, αλλά κατά κύριο λόγο, η δημιουργία ενός εργατικού δυναμικού για τα νέα " στρατιωτικά πτωχοκομεία ", για τα εργοστάσια για την παραγωγή αγαθών, όπως τα είδη ένδυσης για το στρατό για να μειωθεί το κόστος της λειτουργίας τους. Στη συνέχεια, ο ίδιος ενθάρρυνε τους στρατιώτες να εργάζονται για δικό τους όφελος κατά τον ελεύθερο χρόνο, που είχαν διαθέσιμο. Σε κάθε φρουρά ο Σερ Μπένζαμιν παραχώρησε ένα « στρατιωτική κήπο », με σκοπό την παραγωγή τροφών για το στράτευμα. Έτσι, οι στρατιώτες δεν καλλιεργούσαν μόνο για τους ίδιους και τις οικογένειές τους, ως ένα από τα τακτικά καθήκοντά τους, αλλά επέκτειναν τις προσπάθειες για την καλλιέργεια ειδών που πωλούνται με σκοπό το κέρδος.

Ακόμη και αν η μεταρρύθμιση του στρατού ήταν μια μεγάλη επιτυχία και ο αριθμός των ζητιάνων στους δρόμους είχε μειωθεί σημαντικά, ο πυρήνας των απόρων ζητιάνων ήταν ακόμα παρών . Η ενόχληση του Sir Benjamin από την κατάστασή τους ήταν βαθιά: Έκλεβαν μικρά παιδιά από τους γονείς τους, τους έβγαζαν τα μάτια ή τους παραμόρφωναν τα άκρα, τα έσχιζαν, τα ακρωτηρίαζαν και τα έβαζαν στη δημοπρασία προκειμένου να προκαλούν τον οίκτο και τη συμπόνια του κοινού. «Η τρομερή κατάσταση δικαιολογούσε δραστικά μέτρα, έτσι αποφάσισε ότι την προσεχή Πρωτοχρονιά θα συλληφθούν όλοι οι ζητιάνοι και θα

καταγραφούν. Πρώτον, θα τους πληροφορήσουν ότι η επαιτεία είναι πλέον εκτός νόμου και δεύτερον, ότι υπάρχει εργασία για αυτούς με καλές συνθήκες και αμοιβή το φαγητό στο στρατιωτικό πτωχοκομείο. Ήταν ένα τολμηρό και επικίνδυνο πείραμα».

Νωρίς το πρωί της Πρωτοχρονιάς, ο Σερ Μπένζαμιν, με ένα μεγάλο αριθμό αξιωματικών του στρατού, στρατιώτες και δικαστικούς της πόλης, συγκεντρώθηκαν στο Δημαρχείο του Μονάχου. Παρά το νέο νόμο, ζητιάνοι ξεφύτρωσαν από τους στενούς δρόμους και άρχισαν να παρακαλούν για φιλανθρωπία, όπως απαιτεί η παράδοση για την πρωτοχρονιά. Ο Σερ Μπένζαμιν αυτοπροσώπως έκαμε την πρώτη σύλληψη. Ακολουθώντας το παράδειγμά του, οι συνοδοί του απλώνονται σε όλη την πόλη για να εντοπίσουν όλους τους ζητιάνους, συλλαμβάνοντάς τους και φέρνοντάς τους πίσω στο Δημαρχείο να καταγραφούν. Σε μια ώρα είχαν συλληφθεί όλοι οι ζητιάνοι που μπορούσαν να βρεθούν. Συνελήφθησαν 2600! Αυτή η ημέρα σηματοδότησε την μεταμόρφωση της πόλης του Μονάχου.

Το επόμενο πρωί, οι πρώην ζητιάνοι άρχισαν να εμφανίζονται στο πτωχοκομείο, όπου βρήκαν ένα ζεστό περιβάλλον, ζεστά γεύματα, εκπαιδευτικούς να τους διδάξουν σχετικά με τις εργασίες τους, τις θέσεις εργασίας τους, καθώς και την πληρωμή στο τέλος της ημέρας. Παρά το γεγονός ότι τις πρώτες μέρες υπήρχαν σκηνές μαζικής σύγχυσης, οι άπειροι εργάτες εγκαταστάθηκαν στις νέες θέσεις εργασίας τους με έναν ορισμένο βαθμό ικανοποίησης. Το τολμηρό πείραμα του Σερ Μπένζαμιν είχε καταλήξει σε επιτυχία.

Τόσο οι στρατιώτες όσο και οι εργαζόμενοι στα πτωχοκομεία έπρεπε να τραφούν, και αυτό είχε μεγάλο κόστος. Ο Σερ Μπένζαμιν αναρωτιόνταν πώς θα μπορούσε να παράγει και να παρέχει θρεπτική τροφή με το χαμηλότερο κόστος. Επειδή προσέγγιζε κάθε πρόβλημα με επιστημονικό τρόπο, μελέτησε την τροφή και από τη θρεπτική αλλά και από την οικονομική της πλευρά. Ο Σερ Μπένζαμιν παρατήρησε ότι οι στρατιώτες κατά την αναδιοργάνωση του στρατού εμφανίστηκαν υγιείς και δυνατοί κι έτσι μελέτησε τη διατροφή τους. Λόγω του χαμηλού εισοδήματός τους, η διατροφή τους αποτελούνταν κυρίως από μια ποικιλία από σούπες που περιείχαν κηπευτικά. Η

διαπίστωση αυτή έδωσε το έναυσμα στον Σερ Μπένζαμιν να αρχίσει να πειραματίζεται με διάφορες σούπες. Επίσης, πειραματίστηκε με νέες καλλιέργειες όπως τα γογγύλια για τους ανθρώπους και το τριφύλλι για τα ζώα. Αγαπημένη σοδειά του όμως ήταν η πατάτα, η οποία, υπολόγισε, θα μπορούσε να αποδώσει περισσότερο οικονομικά και να παρέχει περισσότερα οφέλη από ό, τι οι περισσότερες άλλες καλλιέργειες. Ο Σερ Μπένζαμιν σκέφτηκε ότι τα θρεπτικά τρόφιμα θα οδηγούσαν σε ικανοποιημένους και υγιείς εργαζόμενους. Επίσης, πίστευε ότι τα πιο νόστιμα τρόφιμα είναι πιθανό να είναι πιο θρεπτικά, μια ιδέα που είχε σταχυολογήσει από την ανάγνωση του Έλληνα φιλοσόφου Ιπποκράτη, ο οποίος είχε δηλώσει ότι «ό, τι ευχαριστεί τον ουρανίσκο τρέφει». Αυτές οι αρχές σε συνδυασμό με την αποδοτικότητα του κέρδους οδήγησαν τον Σερ Μπένζαμιν να μελετήσει τη διατροφή.

Η πατάτα ήταν η αγαπημένη καλλιέργεια για τον Σερ Μπένζαμιν, όμως δεν ήταν διαδεδομένη στη Βαυαρία. Πράγματι παντού στην Ευρώπη υπήρχε μια προκατάληψη και παραπληροφόρηση σχετικά με την πατάτα. Θεωρούνταν ότι ήταν δηλητηριώδης και μπορούσε να προκαλέσει μερικές από τις χειρότερες ασθένειες. Προφανώς ούτε οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο, αλλά ούτε και οι στρατιώτες θα άγγιζαν την τροφή αν ήξεραν ότι περιείχε πατάτα. Έτσι ο Σερ Μπένζαμιν είχε ένα ειδικό δωμάτιο κατασκευασμένο δίπλα στην κουζίνα όπου αποθήκευε και παρασκεύαζε πατάτες. Οι μάγειρες οι οποίοι μπορούσαν να εισερχονται σ' αυτό το δωμάτιο ορκίζονταν ότι θα τηρούν εχεμύθεια. Ύστερα από πολλά πειράματα, ο Σερ Μπένζαμιν ήταν σε θέση να παράγει την αγαπημένη του συνταγή σούπας την οποία είχε καταγράψει προσεκτικά: «Νερό και αποφλοιωμένο σιτάρι τοποθετούνται μαζί σε μια κατσαρόλα μέχρι να βράσουν. Έπειτα προσθέτουμε αρακά και συνεχίζουμε το βράσιμο για δύο ώρες ακόμη. Στη συνέχεια προσθέτουμε καθαρισμένες πατάτες και συνεχίζουμε το βράσιμο για άλλη μια ώρα ανακατεύοντας συνεχώς με μια ξύλινη κουτάλα. Τέλος, προσθέτουμε λίγο ξύδι, αλάτι, και αμέσως πριν τη σερβίρουμε προσθέτουμε κομμάτια από ψωμί ολικής αλέσεως (κάθε υλικό στη σωστή αναλογία)».

Από την αρχή οι μάγειρες θα έπρεπε να είναι πολύ προσεκτικοί ώστε οι πατάτες να μαγειρεύονται και να ανακατεύονται ώστε να μη μένουν στερεά υπολείμματα της πατάτας.

Φυσικά η σούπα σεβρίρονταν χωρίς να γνωρίζει κανένας ότι περιέχει πατάτα. Στους εργαζόμενους άρεσε πάρα πολύ η νέα σούπα. Ήταν, αλήθεια, η μυστηριώδης σούπα του σερ Μπένζαμιν. Μόνο αργότερα ο ίδιος ο σερ Μπένζαμιν τους ανακοίνωσε ότι περιέχει πατάτες. Θα είχαν αντιρρήσεις στην αρχή, αλλά τώρα είχαν συνηθίσει τη σούπα και κανένας δεν διαμαρτύρονταν. Εν αγνοία τους είχε εφεύρει το συσσίτιο.

Καθώς όλοι στο πτωχοκομείο και τους στρατώνες είχαν συνηθίσει τη νέα σούπα, ο Μπένζαμιν συνέλλεγε πατατόσπορους για τους στρατιώτες προκειμένου να τους φυτέψουν σε διάφορους κήπους. Οι κήποι ήταν ασκέπαστοι για ορισμένα χρονικά διαστήματα ούτως ώστε οι γειτονικοί αγρότες να μπορούν να ερευνούν τι φύτευε εκεί και να παίρνουν μερικές πατάτες, που θα φύτευαν στους δικούς τους κήπους. Με τον τρόπο αυτό, η χρήση και η δημοτικότητα της πατάτας είχε εξαπλωθεί σε όλη την ύπαιθρο της Βαυαρίας.

Καθώς περνούσε ο καιρός η αντίδραση στο σύστημα του Μπένζαμιν αυξάνονταν. Ειδικά την αντίθεση τους με τις αλλαγές εξέφρασαν το δημοτικό συμβούλιο του Μονάχου και οι αξιωματικοί του στρατού. Ο Belderbusch χολώθηκε εξαιτίας της ταπείνωσής του και συνέχισε ταραγμένος την εχθρική του στάση καταδικάζοντας τον μέτριο μισθό των στρατιωτών, την περιορισμένη δράση τους και τις ακατάλληλες στολές τους, που έμοιαζαν με εκείνες του εχθρικού αυτοκρατορικού στρατού. Φάνηκε ότι η μετατροπή των στρατιωτών σε πολίτες είχε αποδειχθεί πιο επιτυχής από ό, τι εκείνη των πολιτών σε στρατιώτες.

Ενώ οι μεταρρυθμίσεις αναβάλλονταν διαρκώς, ο Σερ Μπένζαμιν επηρεασμένος από τη συνεχή δυσμενή κριτική, παρουσίασε μια έκθεση για το έργο του στον Εκλέκτορα τον Ιούνιο του 1792 και ζήτησε μια έρευνα προκειμένου να αντικρούσει τις εναντίον του κατηγορίες. Αν και οι διαπιστώσεις της Επιτροπής έκλιναν οριακά υπέρ του Σερ Μπένζαμιν, η ανταγωνιστική, έκρυθμη κατάσταση και οι ισχυρισμοί για κακοδιοίκηση επιβάρυναν πάρα πολύ τη θέση του, αρρώστησε βαριά και καθηλώθηκε στο κρεβάτι του. Στη συνέχεια, όπως καταγράφεται στο ημερολόγιό του, ένα καταπληκτικό γεγονός έλαβε χώρα: «Φανταστείτε... τα συναισθήματά μου, όταν άκουσα τον θόρυβο από τις προσευχές ενός

πλήθους ανθρώπων που περνούσαν στους δρόμους, όταν μου είπαν ότι ήταν οι χριστιανοί του Μονάχου, πολλές εκατοντάδες σε αριθμό, που πήγαιναν με πομπή στην εκκλησία για να προσευχηθούν δημόσια για μένα - δημόσιες προσευχές για μένα ! προς έναν ιδιώτη - έναν ξένο! Καμία απόδειξη δεν μπορούσε να είναι ισχυρότερη από αυτή, ότι τα μέτρα που λαμβάνονται για την ζωή και τη χαρά αυτών των πτωχών ανθρώπων ήταν πραγματικά επιτυχή."

Παρά τους δυσφημιστές, ο Κάρλ Τέοντορ παρέμεινε πιστός στον Σερ Μπένζαμιν και προσπάθησε να ανεύρει κάποιο τρόπο αναγνώρισης της εξαιρετικής προσφοράς του στην Βαυαρία. Μετά τον πρόσφατο θάνατο του αυτοκράτορα Λεοπόλδου, ο Εκλέκτορας είχε αναλάβει προσωρινά το ρόλο του αντιβασιλέα, που του έδωσε την εξουσία να απονείμει τον τίτλο του αυτοκρατορικού αυλάρχη στον Σερ Μπένζαμιν. Το όνομα του τίτλου, ωστόσο, ήταν της επιλογής του Σερ Μπένζαμιν. Σαν αναγνώριση της χώρας που γεννήθηκε, επέλεξε το όνομα της πόλης στην Αμερική όπου γνώρισε τις πρώτες του επιτυχίες - το Ράμφορντ της Μασαχουσέτης. Έτσι, είναι γεγονός ότι ο Σερ Μπένζαμιν Thompson χρίστηκε κόμης του Ράμφορντ και η σούπα του έγινε γνωστή ως σούπα του Ράμφορντ.

Κείμενο: Stephen Klassen

Μετάφραση στα ελληνικά: Μύρωνας Μαυρογιαννάκης & Βασίλης Κόκκοτας

Βιβλιογραφία

- Brown, S. C. (1979). Benjamin Thompson, Count Rumford. Cambridge, Massachusetts: The MIT Press.
- Brown, S. C. (1962). Count Rumford: Physicist Extraordinary. New York: Anchor Books.
- Ellis, G. E. (1871). Memoir of Sir Benjamin Thompson, Count Rumford, With Notices of his Daughter. Philadelphia: Claxton, Remsen, & Haffelfinger.
- Larsen, E. (2011). An American in Europe: The Life of Benjamin Thompson, Count Rumford. New York: The Philosophical Library.
- Sparrow, W. J. (1964). Knight of the White Eagle: Sir Benjamin Thompson. New York: Thomas Y. Crowell Company

Η μυστηριώδης σούπα του Μπένζαμιν την οποία επιμελήθηκε η Cathrine Froese Klassen με την υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (project 518094-LLP-1-2011-1-GR-COMENIUS-CMP) και του Πανεπιστημίου του Γουίνιπεγκ του Καναδά, βασίστηκε εν μέρει, στην **Ιστορική αναδρομή: Διατροφή** που γράφτηκε από τον Andreas Junk και στην **Βιογραφία: Σερ Μπένζαμιν Τόμσον κόμης Ράμφορντ** η οποία γράφτηκε από τους

Η μυστηριώδης σούπα του Μπένζαμιν γράφτηκε από τον Stephen Klassen με την υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (project 518094-LLP-1-2011-1-GR-

COMENIUS-CMP) και του Πανεπιστημίου του Γουίνιπεγκ του Καναδά. Η δημοσίευση αυτή αντανakλά τις απόψεις του συγγραφέα και μόνον και η Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που αυτή περιέχει.